

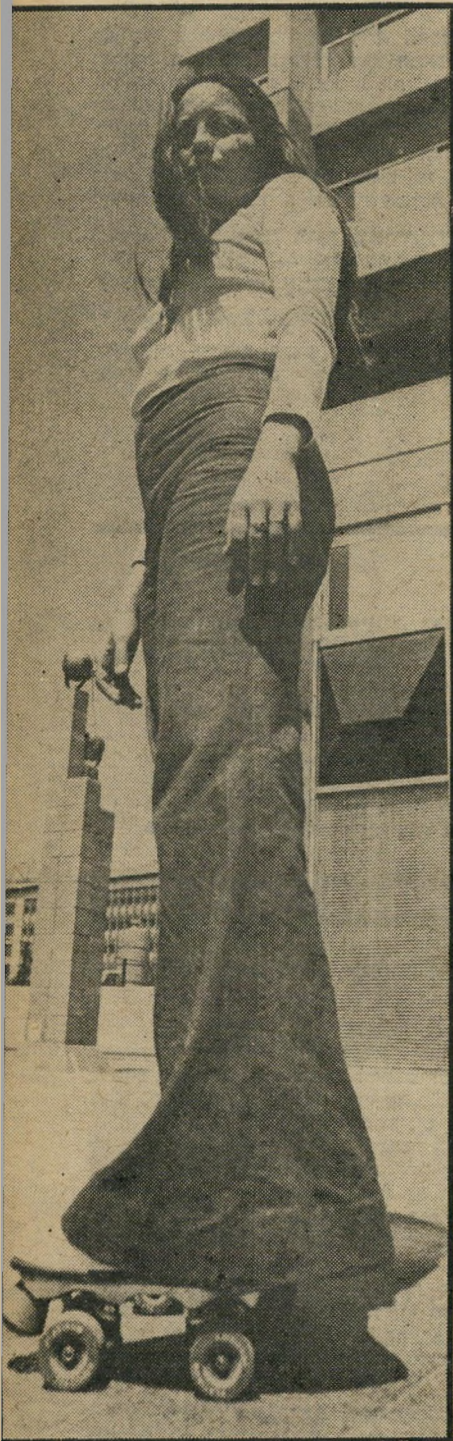
אי, כואב

על הישבן החליקה והתיישה היפה מבין כל המחליקות, מירי גוטמן, לאחר שניסתה ולא הצליחה לבצע תרגיל מסו' בך. את מירי הביא אל הספורט החדש אחיה, צלם הטלוויזיה עמוס גוטמן, שהיה מראשוני המשוגעים ל'דבר, ממייסדי החוג ונושאי דברו. הריקוד נערך לצלילי ג'אז.

והבטיחו לנו להכין משטח מיוחד של לינוליאום ברחבה שמול בניין העירייה,

נוצרה באופן ספונטאני זירת החלקה

המתגלגלות

הרבה תכריה" הם הבטיחו לנו להקציב מישטח מכוסה בלינוליאום. שיהיה מתאים לצרכינו בדיוק. סמכנו עליהם וחשבנו ש'ר הבטיחה נפתרה. אך בינתיים שכחה העירייה את הבטחתה, ולהכריה לא נותר אלא לחלום. יש להם עוד חלום אחד: להקים להקת מחול על סקטים, כפי שנהוג בארה"ב, ולצאת עם הלהקה להופעות בכל רחבי הארץ. אך בינתיים הם ממשיכים להחליק ב' אופן פרטיזני, ליסול ולקרוע את הזרביים.

העם, בית הספר הוותיק במרכז תל-אביב. המתקבצים מידי-שבת ברחבה שמול בניין הדרך דפנה (מהמיניסטור זרקו אותנו, מפני שאמרו שאנחנו מקלקלים את המרצ' פות"), מפעילים טייפ אותו מביא המכור נאי-מחליק משה אייזקס, ופותחים ב' החלקה. אם הגידול שלנו יימשך בקצב הנוכחי, הרי בעוד שבועיים, נצטרך את רחבת העיר ריה כדי להכיל את כל האנשים שיבואו, אומרת עו"ד רותי פרג', פנינו לעירייה, כדי שנוכל להחליק שם ללא הפרעה, ועם

ז' הביאו ספורט זה לישראל, מונה כיום למע- מ' 50 איש. היה לנו זוג חברים, מספר עמוס גוטמן, צלם ריזיה בן 21, שהיו נוהגים ללכת כל שבת ל' דרון שבלונדון מיניסטור ולהחליק שם על סק' ז' שהביאו איתם מחו"ל. הצטרפתי אליהם, ולאט-ט' הופיעו עוד ועוד תכריה. עכשיו אנחנו קבוצה לה, הגדלה מדי-שבת, ועוד ה' נטוייה". אומנם, חוגי-המחליקים מגוון מאוד. החל במירי מן (17) היפהפייה, תלמידת שביעית בגימנסיה ו' ברמת-גן, בעורכת-הדין רותי פרג', וכלה לן סגל, תלמיד כיתה ז' בבית-הספר היסודי אחד

רותי פרג'

הזוהרת, היא עורכת-דין צעיר, המוצאת לה פנאי בין מישפט למיש' פט לקפוץ לביחי הר דפנה, ולהחליק.